

1 Aug. 1918.

No. 15.

23e Jaargang.

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Die wijs van hart is, neemt de geboden aan, maar wie dwaas is van lippen, zal
omgeworpen worden.

Salomo.

LEERINGEN VAN JOSEPH SMITH.

(Vervolg van blz. 224.)

Aangaande het Evangelie en den doop, welke door Johannes werden gepredikt, wensch ik te zeggen, dat Johannes kwam, predikende het Evangelie voor de vergeving der zonden; hij ontving zijne autoriteit van God en de orakelen Gods waren met hem en het Koninkrijk van God scheen voor een zekeren tijd alleen op hem te rusten. De Heere had aan Zacharias beloofd, dat hij een zoon zou krijgen, welke een nakomeling van Aäron zou zijn. Het was eveneens een belofte des Heeren, dat het priesterschap, hetwelk Aäron droeg, op zijn zaad zou overgaan, door alle geslachten. Laat niemand de eer op zichzelf nemen, tenzij hij van God geroepen is, gelijkewijs Aäron; en deze ontving zijne roeping door openbaring. Een engel van God verscheen aan Zacharias, terwijl hij in den tempel was, en vertelde hem, dat hij eenen zoon zou ontvangen, wiens naam Johannes zoude zijn en hij zou vervuld zijn met den Heiligen Geest. Zacharias was een priester van God en bediende in den tempel, en Johannes was een priester omdat hij een nakomeling van Zacharias was en hield de sleutelen van het Aäronisch priesterschap en was van God geroepen om het Evangelie van het Koninkrijk van God te prediken. De Joden, als een volk afgeweken zijnde van de wet van God en het evangelie des Heeren, bereidden den weg om het aan de heidenen over te dragen.

Maar, zegt iemand, het Koninkrijk van God kon niet opgericht zijn in de dagen van Johannes, want laatstgenoemde zeide, dat het koninkrijk nabij was. Doch ik vraag of het dichter nabij kon zijn dan wanneer

het in de handen van Johannes was? Het was niet noodig voor het volk om tot de dagen van het Pinksterfeest te wachten om het koninkrijk van God te vinden, want Johannes had het met zich en hij kwam voort van de woestijn, roepende: „Bekeert u, want het koninkrijk der hemelen is nabij,” wat zooveel zeggen wil als: „Hier buiten heb ik het Koninkrijk van God ontvangen, en ik kom tot u. Ik heb het Koninkrijk van God ontvangen en gij kunt het verkrijgen en ik kom tot u; en indien gij het niet ontvangt, zult gij verdoemd worden”; en de schriften vermelden dat gansch Jeruzalem uitging om van Johannes gedoopt te worden. Daar was een wettige vertegenwoordiger en diegenen, welke gedoopt werden, werden onderdanen van een koning; en eveneens waren de wetten en orakelen van God daar; om die reden was het Koninkrijk van God daar; want niemand kon een betere autoriteit hebben om te bedienen dan Johannes; en onze Zaligmaker onderwierp zich aan die autoriteit, door van Johannes gedoopt te worden; daarom was zelfs in de dagen van Johannes het Koninkrijk van God op aarde opgericht.

Er is een verschil tusschen het Koninkrijk van God en de vruchten en zegeningen, welke uit dat koninkrijk voortvloeien; omdat in de dagen van Jezus Christus en Zijne apostelen en op den dag van het Pinksterfeest meer wonderen, gaven, vizioenen, gezondmakingen, vreemde talen, enz. genoten werden dan onder de bediening van Johannes, geeft dit in geen enkel opzicht bewijs dat Johannes het Koninkrijk van God niet met zich had, evenmin als eene vrouw geene melkpan zou bezitten, omreden zij geene pan met melk heeft, want als de pan vergeleken wordt met het koninkrijk, mag de melk vergeleken worden met de zegeningen van het koninkrijk.

Johannes was een priester volgens de orde van Aäron en bezat de sleutelen van dat priesterschap, en kwam voort, predikende bekeering en doop voor de vergeving der zonden, maar terzelfder tijd riep hij uit: „Na mij komt Eene, die machtiger is dan ik, wien ik niet waardig ben, neerbukkende, den riem Zijner schoenen te ontbinden”; en Christus kwam, in vervulling van de woorden van Johannes, en Hij was grooter dan Johannes, omdat hij de sleutelen hield van het Melchizedeksche priesterschap en van het Koninkrijk van God en tevoren het priesterschap aan Mozes geopenbaard had, maar toch werd Christus door Johannes gedoopt om alle gerechtigheid te vervullen; en in Zijne leeringen zeide Jezus: „Op deze petra zal ik mijne gemeente bouwen en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen.” Welke petra? Openbaring.

Wederom zeide hij: „Tenzij iemand geboren wordt uit water en Geest, hij kan in het koninkrijk Gods niet ingaan,” en „hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar mijne woorden zullen geenszins voorbijgaan.” Als iemand geboren is uit water en geest, dan kan hij

ingaan in het koninkrijk van God. Het is duidelijk, dat het Koninkrijk van God op aarde was en Johannes bereidde de onderdanen van dat koninkrijk voor, door hen het Evangelie te prediken en hen te doopen, en hij bereidde de weg voor den Zaligmaker, kwam als een voorlooper en bereidde de onderdanen voor op de prediking van Christus; en Christus predikte in Jeruzalem, op dezelfde grond waar Johannes gepredikt had; en toen de apostelen waren aangesteld, werkten zij in Jeruzalem en Jezus gebood hen daar te blijven, totdat zij zouden aangedaan zijn met kracht uit den hooge. Hadden zij geen werk te doen in Jeruzalem? Zij deden werk en bereidde het volk voor op het Pinksterfeest. Het Koninkrijk van God was met hen vóór den dag van het Pinksterfeest, zoowel als daarna; en het was met Johannes en hij predikte hetzelfde evangelie en dezelfde doop, als door Jezus en Zijne apostelen na hem gedaan werd; de uitstorting was om de discipelen voor te bereiden voor hunne zendingen in de wereld.

Waar ook de mensch de wil van God kan vinden en een ambtenaar kan aantreffen, wettig geautoriseerd van God, daar is het Koninkrijk van God; maar waar deze niet zijn, daar is het Koninkrijk van God niet. Al de verordeningen, stelsels en bedieningen op aarde, zijn van geen nut voor de kinderen des menschen, tenzij zij door God verordineerd en geautoriseerd zijn; want niets zal den mensch zalig maken, zonder een wettigen dienstknecht, daar niemand anders door God noch engelen erkend zal worden.

HET ZIEN OF INGAAN VAN HET KONINKRIJK VAN GOD.

Het Koninkrijk van God te zien is eene geheel andere zaak dan om er in te gaan. Om het Koninkrijk van God te zien, moeten wij eene verandering van hart ondergaan, en om er in te gaan, moeten wij de artikelen van aanneming onderschrijven.

KENNIS ZALIGT HET MENSCHDOM.

Als ge wenscht te gaan, waar God is, moet gij zijn als God, of de beginselen bezitten, welke God bezit, want indien wij niet in beginsel tot hem naderen, wijken wij van Hem af en naderen tot den duivel. Ja, ik sta in het midden van alle soorten van menschen.

Onderzoek uwe harten, en zie of gij als God zijt. Ik onderzocht het mijne, en gevoel om te bekeeren van al mijne zonden.

We hebben dieven onder ons, overspelers, leugenaars en huichelaars. Indien God van den hemel zoude spreken, zoude Hij u gebieden niet te stelen, geen overspel te bedrijven, noch te begeeren of te

bedriegen, maar getrouw te zijn over weinige dingen. In zooverre wij van God afwijken, dalen wij tot den duivel af en verliezen wij kennis, en zonder kennis kunnen wij niet zalig worden; terwijl onze harten met het kwade vervuld zijn en wij het kwade overdenken, is er geen ruimte in onze harten voor het goede en om het goede te overdenken. Is God niet goed? Dan weest gij goed. Indien God getrouw is, zijt ook gij dan getrouw. Voegt bij uw geloof deugd, bij deugd kennis en streeft naar alle goede dingen

De Kerk moet gezuiverd worden en ik strijd tegen alle ongerechtigheid. De mensch is niet vlugger zalig, dan dat hij kennis verkrijgt, want tenzij hij kennis verkrijgt, zal hij in de andere wereld door zekere booze macht gevangen genomen worden, want booze geesten zullen meer kennis hebben, en als gevolg meer macht dan vele menschen op aarde. Verder vereischt het openbaring om ons hierin te helpen en ons kennis te geven van de dingen Gods.

WET DES HEEREN.

Mijne ziel verheugt zich in de wet des Heeren, want Hij vergeeft mijne zonden en Hij zal mijne vijanden beschemen.

HET WAARDIG DEELNEMEN AAN 'S HEEREN AVONDMAAL.

Vóór de bediening sprak ik over de waardigheid van dit beginsel in de Kerk en wees op het gewicht er van, om er zoodanig gebruik van te maken, dat het aannemelijk zoude zijn voor den Heere, en ik stelde de vraag: Hoe lang verondersteld gij dat een mensch onwaardig aan deze verordening zal kunnen deelnemen zonder dat de Heere Zijne Geest aan hem onttrekt? Hoe lang zal hij aldus met heilige dingen spotten, zonder dat de Heere hem overgeeft aan de folteringen van Satan tot op den dag der verlossing? De Kerk zoude weten of zij van tijd tot tijd onwaardig waren, uit vrees dat de dienst-knechten van God verboden zou worden om het te bedienen. Daarom behooren onze harten nederig te zijn, wij te bekeeren van onze zonden en alle kwaad uit ons midden te verwijderen.

HET BEGINSSEL VAN LIEFDE.

Sectarische priesters klagen over mij en vragen: „Waarom heeft deze babbelaar zoovele volgelingen, die hij ook behoudt? Ik antwoord: „Het is omdat ik het beginsel der liefde bezit.” Alles wat ik de wereld kan aanbieden is een goed hart en een goede hand.

De Heiligen kunnen getuigen, of ik gewillig ben om mijn leven neer te leggen voor mijn broederen. Het is betoogd geworden, dat

ik gewillig ben te sterven voor een „Mormoon”, doch ik ben zoo vrij om voor de hemelen te verklaren, dat ik eveneens bereid ben om te sterven bij het verdedigen van de rechten van een Presbyteriaan, een Doopsgezinde of voor een goed mensch van welke andere richting ook; want hetzelfde beginsel, dat de rechten van de Heiligen der Laatste Dagen met voeten treedt, zal de rechten van den Roomsch-Katholiek of van welke andere belijdenis ook, welke te onpopulair en te zwak is om zichzelf te verdedigen, vertreden.

Het is eene liefde voor vrijheid, welke mijne ziel inspireert, bürgeren godsdienstvrijheid voor het gansche menschelijk geslacht. Liefde voor vrijheid was door mijn grootouders in mijn ziel opgewekt, terwijl zij mij op hun knie lieten paardrijden; en zullen mij vrienden ontbreken? Neen.

De vraag is mij dikwijls gesteld geworden: Waarin verschilt gij met anderen in uwe godsdienstige inzichten? In werkelijkheid en wezen verschillen wij niet zoo zeer in onze godsdienstige inzichten, maar wij zouden allen één beginsel van liefde moeten huldigen. Een van de grootste beginselen van „Mormonisme” is waarheid te ontvangen, van welke zijde zij ook mocht komen.

Wij gelooven in de Grootte Eloheim, welke in gindsche hemelen getrouwd zit. Dit doen ook de Presbyterianen. Als het een ervaren handwerkman door het gebruik maken van groote hitte, borax, aluin, enz. gelukt ijzer of staal beter tezamen te smeden, dan elk ander werkman, is hij dan niet prijzenswaardig? En wanneer het mij gelukt door de beginselen van waarheid menschen van alle gezindten tezamen te vereenigen in de banden der liefde, zal ik dan geen goed doel bereikt hebben?

Indien ik het menschdom als in dwaling beschouw, moet ik hen dan neerdrukken? Neen, ik wil hen oprichten, zelfs op hun eigen weg, als ik hen niet overtuigen kan dat mijne weg beter is; en ik zal niemand zoeken te dwingen om te gelooven zooals ik doe, dan alleen door de macht van redeneering, want waarheid zal haar eigen weg vinden. Geloofd gij in Jezus Christus en het Evangelie der zaligheid, dat Hij openbaarde? Zoo doe ik. Christenen zouden ophouden met elkander te twisten en te strijden en de beginselen van eenheid en vriendschap in hun midden aankweeken; en zij zullen dit moeten doen, vóór dat het duizendjarig rijk kan worden ingeleid en Jezus bezit van Zijn koninkrijk zal nemen.

DE MENSCHEN Plicht TEGENOVER DE DIERLIJKE SCHEPPING.

Bij het spannen van mijne tent vonden wij drie prairieratelslangen, welke de broederen wilden dooden, maar ik zeide: „Laat hen met rust; doodt hen niet! Hoe zal de slang ooit haar venijnigen aard verliezen

als de dienstknechten van God hetzelfde karakter bezitten en voortgaan om jacht op haar te maken? De menschen moeten medelijdend worden voor de redeloze dieren en wanneer zij hunne boosaardige karakters zullen verliezen en ophouden om de dieren te verwoesten, zal de leeuw en het lam tezamen kunnen wonen en het zuigend kind zal in volkomen veiligheid met eene slang kunnen spelen." De broederen namen de slangen zorgvuldig op stokken en droegen hen aan de overzijde van de kreek. Ik vermaande de broeders om geen slang, vogel of eenig dier van welke soort ook, te dooden gedurende onzen reis, tenzij het noodzakelijk zou worden om ons zelven voor honger te vrijwaren.

O

'S MENSCHEN VERWANTSCHAP TOT GOD.

Alle menschen weten, dat zij moeten sterven en het is van gewicht, dat wij de redenen en oorzaken van ons onderworpen zijn aan de wisselvalligheden van leven en dood zouden begrijpen, alsmede de plannen en doeleinden van God, wat onze komst in de wereld aangaat, ons lijden hier en ons heengaan weer. Wat is het doel van ons tot bestaan komen, en daarna onzen dood en ontbinding om dan hier niet meer te zijn? Het is slechts redelijk te veronderstellen, dat God iets zou openbaren in betrekking tot deze zaak en het is een onderwerp, dat wij meer dan eenig ander, zouden overdenken. We hebben het dag en nacht te bestudeeren, want de wereld is onwetend omtrent haar waren toestand en verwantschap. Als wij aanspraak kunnen doen gelden bij onzen Hemelschen Vader voor eenig ding, dan is het voor kennis aangaande dit belangrijk onderwerp. Konden wij allen lezen en begrijpen wat geschreven is vanaf de dagen van Adam, omtrent de verwantschap der menschen tot God en de engelen in een toekomstigen staat, dan nog zouden wij er zeer weinig van weten. De ondervinding van anderen te lezen, of de openbaring aan hen gegeven, kan ons nimmer een veelomvattende blik op onze toestand en ware verwantschap tot God geven. Kennis van deze dingen kan alleen verkregen worden door ondervinding, door de verordeningen van God, voor dat doel gesteld. Indien gij voor vijf minuten een blik in den hemel zou kunnen slaan, zoudt gij meer weten dan gij weten zoudt door het lezen van alles, wat ooit over dit onderwerp geschreven is.

Wij zijn slechts bekwaam om te begrijpen, dat zekere dingen bestaan, welke wij kunnen verkrijgen door zekere vastgestelde beginselen. Als menschen zaligheid wenschen te verkrijgen, hebben zij onderworpen te zijn, vóór zij deze aarde verlaten, aan zekere regelen en beginselen, welke waren vastgesteld bij onveranderlijk besluit, eer de wereld was.

De teleurstelling van hoop en verwachtingen bij de opstanding zal niet te beschrijven vreeselijk zijn.

De organisatie van de geestelijke en hemelsche werelden en van geestelijke en hemelsche wezens stemde overeen met de meest volmaakte orde en harmonie; hunne grenzen waren onherroepelijk vastgesteld en vrijwillig door henzelfen onderteekend, toen zij in hun hemelschen staat waren en werden door onze eerste ouders op deze aarde onderteekend. Vandaar de belangrijkheid van het omhelzen en onderschrijven van beginselen van eeuwige waarheid door alle menschen op aarde, die het eeuwige leven verwachten.

(Wordt vervolgd.)

Halfjaarlijksche Conferentie te Luik (België).

(Ingezonden).

Den 12den Mei hielden wij opz 2de zesmaandelijksche conferentie, waarvan ik hierbij een kort verslag geef. Onze vergadering begon om half drie en eindigde om half vijf.

Gezongen werd lied 58: „De herstelling van het Evangelie.”

Gebod door Broeder Auguste Raubinet.

Lied 45: Het Duizendjarige Rijk.

Het Heilig Avondmaal werd bediend door Broeders Pirotte en Dieu.

Lied 7: Jezus in de kribbe geboren.

Broeder Pirotte nam het woord om de conferentie te openen, waarna Broeder A. Horbach de autoriteiten der Kerk voorstelde, die met algemeene stemmen werden erkend. Ook las hij een rapport voor van het priesterschap, waaraan het volgende is ontleend:

„Gedurende de laatste zes maanden hebben wij 15 uren met het verspreiden van tractaten doorgebracht; 172 tractaten werden verspreid van deur tot deur en 459 op andere wijze. Aan het bezoeken van vrienden werden 36¼ uur besteed; 19 bezoeken werden bij vrienden afgelegd met het uitreiken van het eerste tractaat en 15 met de volgenden. Aan Heiligen werden 146 bezoeken gebracht, en 180 uren aan dat werk besteed; 88 uren werden doorgebracht met evangeliegesprekken en in dien tijd 108 gesprekken gehouden. Verkocht werden 4 boeken van Mormon en 37 andere boeken der Kerk, 108 vergaderingen werden met de leden gehouden, welke tevens door 157 vreemdelingen bezocht werden.

In onze theologische klas wordt het boek van Mormon en het Evangelie van Johannes bestudeerd. In de kindergarde worden de belangrijkste punten uit het leven van Jezus behandeld en in de

theologische afdeeling de brieven van Paulus. In de jongeliedenklasse wordt uit het Oude Testament geleerd.

Wij hebben 691.25 franks aan de armen uitgegeven. Twee sterfgevallen kwamen voor en 6 personen werden gedoopt.

De cijfers in dit verslag gegeven, zijn oogenschijnlijk niet zoo groot, maar in aanmerking genomen, dat wij overdag moeten werken om in ons dagelijks onderhoud te voorzien, en al het werk 's avonds gedaan is moeten worden, mogen wij de bereikte resultaten bevredigend noemen."

Broeder Horbach nam nog even het woord en behandelde het onderwerp: „Joseph Smith was werkelijk van God geroepen”.

De Jongelieden-vereeniging zong daarna: „O, mijn Vader!

Broeder Devigne z verkreeg het woord en sprak over de afval.

Zuster Armance Collard en Broeder A. Horbach zongen een duet: „Herinneringen aan Galilee,” door laatstgenoemde uit het Engelsch in de Fransche taal overgezet.

Broeder Dieu trad als laatste spreker op, waarna tot slot lied 129 „Jesus voor mij,” gezongen werd. Dankzegging door Broeder Huijsecom.

In deze vergadering waren 7 leden van het priesterschap, 31 leden der Kerk en 12 vreemdelingen tegenwoordig. Het was vreeselijk slecht weer en dit was de reden, waarom minder leden aanwezig waren, dan anders het geval zoude geweest zijn.

Een groot man (Brigham Young).

Het was in de beste dagen van een feest, dat men gewoon was te vieren aan de oevers van een groot meer in de bergen, nabij de ingang van een Wasatch ravijn en dat bekend stond als de Big Church Picnic. Op één van die dagen toen een reeks rijtuigen de deelnemers aan de feestelijkheden langs het ravijn huiswaarts voerde, gebeurde het dat er eveneens een arme houthakker uit de bergen, langs den weg huiswaarts strompelde, gebukt gaande onder zijn dekens, potten en ketels. Hij vorderde maar langzaam en het heete stof van den weg veroorzaakte hem veel moeite. Niets bijzonders was hiérin, maar wacht! De eerste klas-man ging hem voorbij, de tweede klas-man eveneens. Stopte niet één van hen om den armen werker op te nemen? Neen. Noch de een, noch den ander bood den armen, vermoeden man een plaats aan, om hem den weg te bekorten. Slechts meer stof werd er opgeworpen lang den weg, tot ongerief van den houthakker. Daar ging het rijtuig van den President voorbij. Neen, dat niet. Zijn rijtuig ging niet voorbij. De man, die dóór zoovelen was geminacht geworden, werd door die ééne opgenomen. De President der Kerk, de Gouverneur, het hoofd van allen, gaf een plaats in zijn rijtuig aan den boomhakker. Deze nederige werker in de maatschappij werd door hem thuisgebracht en aan zijn deur afgezet.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Helligen der Laatste Dagen.

Redactie:
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:
J. J. VAN LANGEBELD

De behoefte aan een Zaligmaker.

Het is van algemeene bekendheid, dat het gansche menschelijke geslacht een bestaan gehad heeft in de wereld der geesten en dat voor het doel om hen de ondervindingen der sterfelijkheid te doen leeren kennen, deze aarde geschapen werd. Hen werden de machten van vrijen wil en eigen keuze geschonken, terwijl zij nog geesten waren en het goddelijk plan hield in, dat allen wanneer zij op deze aarde zouden komen, een onaantastbaar recht zouden bezitten om voor zichzelf te kiezen en te handelen. Het is ontegenzeggelijk noodzakelijk, voor de eeuwige vooruitgang van Gods kinderen, dat zij onderworpen zouden zijn aan de invloeden van goed en kwaad, opdat zij beproefd en getoetst zouden worden, „om te zien of zij alle dingen willen doen, hoedanig ook de Heere God aan hen zal gebieden.” (P. v. Gr. W. Abr. 3:25.)

De Eeuwige Vader kende en begreep de verschillende karakters van Zijne geestelijke kinderen en Zijne oneindige voorkennis stelde Hem in staat te weten, dat sommigen van Zijne kinderen in de school des levens succes zouden hebben, terwijl anderen daarin zouden falen; sommigen zouden getrouw en anderen ongehoorzaam zijn; sommigen zouden het goede kiezen, anderen het kwade, sommigen zouden den weg des eeuwigen levens zoeken, terwijl anderen den weg des verderfs zouden betreden. Hij voorzag, dat de dood in de wereld zou komen en dat het bezitten van lichamen voor Zijne kinderen maar van zeer korten duur zou zijn. Hij zag dat Zijne geboden veronachtzaamd zouden worden en Zijn wet vertreden en dat de menschen, uit Zijne tegenwoordigheid verdreven, al verder en verder zouden afwijken, en eerder zouden degenereren dan vooruitgaan en voor de hemelen verloren zouden zijn. Het was noodzakelijk dat een middel tot verlossing bereid werd, waardoor de afgewekene mensch zich weer zou kunnen verheffen en door het voldoen aan eene vastgestelde wet wederom zaligheid en eventueel verhooging zou kunnen verkrijgen in de eeuwige werelden. De macht des doods zoude moeten overkomen worden, zoodat, hoewel de mensch noodzakelijk sterven moest, hij opnieuw zoude leven, zijn geest met een onsterfelijk lichaam bekleed zijnde, waarover de dood ten tweedemale geen macht zou hebben.

Laat onwetenschap en gedachteloosheid ons niet tot de meening

leiden, dat de voorkennis van den Vader aangaande de dingen, die geschieden zouden, onder de gegeven omstandigheden, veroorzaakte dat zij gebeuren moesten. Zijn oogmerk was niet dat de zielen der menschen verloren zouden gaan, maar juist het tegendeel is waar. Het is Zijn werk en Zijne heerlijkheid „om de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van den mensch tot stand te brengen”. Niet-tegenstaande dit echter zag Hij het kwaad, waartoe Zijne kinderen vervallen zouden, en in Zijne oneindige liefde en barmhartigheid bereidde Hij middelen, waardoor de overtreder aan de onmiddellijke gevolgen van zijne daden zou kunnen ontkomen. Het aanbod van den Eerstgeborene Zoon, om door eigen bediening het Evangelie der zaligheid onder de menschen daar te stellen, en Zichzelve op te offeren, door werken, nederigheid en lijden, zelfs tot den dood, werd aangenomen en zoo kwam het voorverordene plan van 's menschen verlossing van den dood, tot stand en van zijn mogelijke verhooging door het gehoorzamen van rechtvaardige beginselen.

Als gevolg van het plan, dat in de raadsvergadering der Goden was aangenomen, werd de mensch geschapen als eene belichaamde geest; zijn tabernakel van vleesch was samengesteld uit de elementen der aarde. Hem was wet en gebod gegeven, waaraan de rechtvaardige voorwaarde was verbonden, — en hij was vrij al dan niet te gehoorzamen — dat hij de natuurlijke gevolgen van zijne keus zou genieten of lijden. Adam, de eerste mensch, werd op deze aarde geplaatst, ter voortzetting van het plan, en Eva, welke hem was gegeven als metgezelle en voor hem onontbeerlijk was in de hem opgedragen zending om deze aarde te bevolken, overtrad het uitdrukkelijk gebod van God en bracht daardoor „de val des menschen” teweeg, waardoor de sterfelijke staat, vanwelke de dood een noodzakelijk element is, haar intrede deed. De vrouw was verleid geworden en had wet en gebod geschonden door van de verboden vrucht te nemen, en als gevolg van haar handeling was haar lichaam aan dood en verderf onderworpen geworden. Adam zag het moeilijke in van den toestand, die tusschen hem en Eva ontstaan was en na een en ander overwogen te hebben, besloot hij haar lot te deelen en werd daardoor ook deelgenoot in de lichamelijke ontaarding. Lees in betrekking tot deze zaak de woorden van Paulus: „Adam is niet verleid geworden, maar de vrouw verleid zijnde, is in overtreding geweest”. (Tim 2: 14).

De man en de vrouw waren nu sterfelijk geworden; door van de vrucht te nemen, zoo begeerlijk voor het oog, maar waarvoor zij zoo in 't bijzonder gewaarschuwd waren, werden zij onderhevig aan lichamelijke smarten en zwakte, waarvan sinds dien tijd het gansche menschdom de natuurlijke erfgenamen werden. Deze lichamen, welke voor den val volmaakt waren van vorm en in werking, waren nu onderworpen aan ontbinding en dood. De aarts-verzoeker, door wiens

valsche redeneering, halve waarheden en schandelijke leugens, de vrouw bedrogen was geworden, was niemand anders dan Satan of Lucifer, die rebelleerende en gevallen „zoon van den morgen”, wiens voorstel om 's menschen vrijheid te verwoesten, in den raad des hemels verworpen was en welke „op de aarde was uitgeworpen”, hij en al zijne engelen, als onbelichaamde geesten, die nimmer het voorrecht zouden hebben tabernakelen van vleesch op zich te nemen. Als middel van duivelsche weerwraak, omreden zijne verwerping uit den raad, zijn nederlaag, hem toegebracht door Michaël en de hemelsche heirscharen, en zijn onteerende verbanning uit den hemel, bedacht Satan een plan, om de lichamen te verwoesten, in welke de geesten die getrouw waren gebleven — die hun eersten staat behielden, geboren zouden worden; en zijn bedrog tegenover Eva was slechts het eerste tafereel van zijn duivelsch ontwerp.

De dood was gekomen als eene algemeene erfenis; hij moge zijn slachtoffers kiezer onder kinderen of jongelingschap, sterke mannen of ouden van dagen; hij moge het gevolg zijn van ziekte of ongeluk, door gewelddaad of door natuurlijke oorzaken, maar komen moest hij en dat wist Satan wel; en deze kennis verschaftte hem zijne tegenwoordige, hoewel tijdelijke triomf. Maar de doeleinden van God zijn, zooals zij altijd waren en altijd zullen blijven, oneindig verheven boven de donkere plannen van menschen of duivelen; en de Satanische bedoelingen om de dood onvermijdelijk en altijddurend te maken, waren alreeds voorzien geworden vóór de eerste mensch in het vleesch geschapen werd. De verzoening, welke door Jezus Christus gewrocht zou worden, was bestemd om den dood te overwinnen en de macht van Satan te niet te doen,

Indien de gevolgen van den val, door eene persoonlijke daad veroorzaakt, over het gansche menschelijke geslacht zouden komen, zoude dit ten zeerste onrechtvaardig zijn en kon het daarom onmogelijk een onderdeel zijn van het goddelijk plan, om alle menschen te laten lijden door de gevolgen daarvan, zonder een middel tot ontkoming te beramen. Bovendien, waar door de overtreding van één mensch de zonde in de wereld kwam én de dood over allen werd gebracht, is het in overeenstemming met de rede, dat de verzoening, welke aldus noodzakelijk werd, ook door één zou tot stand gebracht worden. „Daarom gelijk door éenen mensch de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zoude de dood, en alzóó de dood tot alle menschen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben; . . . Zoo dan gelijk door éene misdaad de schuld gekomen is over alle menschen tot verdoemenis, alzóó ook door éene rechtvaardigheid komt de genade over alle menschen tot rechtvaardigmaking des levens”, (Rom. 5: 12, 18). Zoo leerde de apostel Paulus; en verder: „Want dewijl de dood door een mensch is, zoo is ook de opstanding der dooden door een

mensch. Want gelijk zij allen in Adam sterven, alzóó zullen zij ook in Christus allen levend gemaakt worden. (1 Cor. 15 : 21, 22).

Het was duidelijk, dat de verzoening eene plaatsvervangende offerande was, vrijwillig gegeven door den Zaligmaker en door de liefde geïnspireerd, algemeen op het menschdom van toepassing, in zooverre de menschen de middelen der verlossing wilde aanvaarden, welke aldus onder hun bereik gesteld waren. Voor zulk eene zending kon slechts één verkoren worden, die zonder zonde was. Zelfs de offeranden, door het aloude Israël gebracht als eene tijdelijke verzoening voor de overtredingen van het volk onder de Mozaïsche wet, moesten rein zijn en vrij van vlekken of gebreken. Jezus Christus was het eenigste Wezen, dat aan de eischen van zulk eene groote offerande kon voldoen: ¶ Ten eerste: Als degene, die slechts de eenigste zondeloze mensch was. Ten tweede: Als de Eeniggeborene van den Vader en daardoor het eenigste Wezen, dat uit het vleesch geboren is en de volheid der eigenschappen van God en mensch bezit. Ten derde: Als degene, die in de hemelen was gekozen en voorverordineert voor deze zending.

Wie anders was zonder zonde en stond daardoor geheel buiten de heerschappij van Satan en wie anders onderging den dood, zonder dat hij natuurlijk kwam, als loon der zonde? Had Jezus Christus den dood ontmoet, op dezelfde wijze als alle andere menschen, — het resultaat van de macht, welke Satan door hunne zonden over hen verkregen heeft — Zijn dood zoude slechts eene persoonlijke onderverinding geweest zijn, in geen enkel opzicht boete doende voor andere overtredingen dan Zijne eigene. Christus' absolute zondeloosheid maakte Hem verkieslijk, Zijne nederigheid en bereidwilligheid deed Hem aannemelijk zijn voor den Vader, als de verzoenende offerande, waardoor voor de zonde van alle menschen voldaan kon worden.

Wie anders heeft ooit geleefd en bezat macht om den dood te weerstaan, op wien de dood geen invloed kon uitoefenen, dan alleen bij eigen onderwerping? Jezus toch kon niet omgebracht worden voor Zijn uur gekomen was en dat was het uur, waarin Hij geheel vrijwillig Zijn leven neerlag. Geboren uit eene sterfelijke moeder, erfde Hij het vermogen om te sterven; verwekt door een onsterfelijke Vader, bezat Hij als een erfrecht de macht om den dood te weerstaan. Letterlijk gaf Hij zijn leven op; hieromtrent verklaarde Hij zelf: „Daarom heeft mij de Vader lief, overmits ik mijn leven afleg, opdat ik het wederom neme. Niemand neemt het van mij, maar ik leg het van mijzelve af: ik heb macht het af te leggen en heb macht het wederom te nemen”. En verder: „Want gelijk de Vader het leven heeft in Zichzelve, alzóó heeft Hij ook den Zoon gegeven het leven te hebben in Zichzelve”. Slechts zulk Eene kon den dood overwinnen; in niemand anders dan in Jezus de Christus waren de vereischte hoedanigheden verwezenlijkt, voor een Zaligmaker der wereld. (*Wordt vervolgd.*)

Smarten van Satan.

Naar aanleiding van hetgeen door een zeer bekwame schrijfster uit den tegenwoordigen tijd over bovengenoemd onderwerp gezegd is geworden, is bij velen — en ook onder sommigen van onze leden — de meening ontstaan, dat Satan telkens wanneer hij den mensch tot zonde verleid, bedroefd is over zijn eigen handelwijze en hij zeer gaarne anders zou handelen indien hij daartoe maar in staat gesteld zou worden. Tevens wordt hieraan de gedachte vastgeknoopt, dat ook Satan in den loop der eeuwigheid, na de toorn van de grimmigheid Gods in volle mate verdragen te hebben, nog eenmaal gelegenheid zal hebben, zich eene zaligheid, al zou het ook eene lagere zijn, te verwerven.

Eigenaardig in strijd evenwel hiermede is wat Petrus zeide omtrent Satan; toen eerstgenoemde de broederen vermaande om toch vooral nederig te zijn: „Zijt nuchteren en waakt; want uwe tegenpartij de duivel gaat rond als een brieschende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden, denwelke wederstaat, vast zijnde in het geloof, wetende dat hetzelfde lijden aan uwe broederschap, die in de wereld is, volbracht wordt.” Het is bijna niet denkbaar dat iemand, die zoekende is als een briesende leeuw om te verslinden, tegelijkertijd smart zou gevoelen over hetgeen hij doet; veeleer spreekt het van een verlangen om het doel te bereiken en het gemoed van Satan zal zich tevredengesteld gevoelen wanneer hij daartoe in staat is. Zijn doel is wraak te nemen voor zijne nederlaag, in den hemel geleden, toen Michael en zijne engelen den krijg tegen hem aanbonden, wat tot gevolg had dat hij uit den hemel nederstortte.

Aan de profeet Joseph Smith werd geopenbaard wat de toestand zoude zijn dergenen die Zonen des Verderfs genoemd worden. In afd. 76 : 33 en 34 lezen wij: „Want zij zijn vaten des toorns, gedoemd den toorn Gods met den duivel en zijne engelen, in eeuwigheid te verdragen; aangaande wie Ik gezegd heb dat er geene vergiffenis in deze noch in de toekomstige wereld is”. En verder in vers 44: „om met den duivel en zijne engelen in eeuwigheid te regeeren, waar hun worm niet sterft, en het vuur niet uitgebluscht wordt, hetwelk hunne foltering zal zijn.”

De profeet zeide eveneens bij zekere gelegenheid: „Zeg aan de broeders Hulet en aan al de anderen, dat de Heer hen nimmer autoriteit gaf om te verkondigen, dat de duivel, zijne engelen of de zonen des verderfs ooit hersteld zullen worden; want hun toestand was, is, noch zal ooit geopenbaard worden aan de menschen, uitgenomen aan hen, die er deel aan zullen hebben; gevolgelyk hebben diegenen, welke deze leerstelling verkondigen, haar niet ontvangen door den Geest des Heeren”. (Joseph Smith's Teachings blz. 192).

Rijmpreekjes.

No. 13. „Die Evankelie van het Engel.”

'k Moet dikwijls aan den zend'ling denken, wien 'k in mijn onderzoekstijd, zoo nu en dan gehoor moest schenken — iets wat tot heden nooit mij spijt. Hij zei de zonderlingste woorden, en met een uitspraak wondermal. Hij kon ons Hollandsch zóó vermoorden, dat ik het nooit vergeten zal.

Maar evenmin kan 'k ooit vergeten zijn geestesvuur, in gloed ontbrand. Geen gissen, raden daar, maar *weten*, zoo van 't gemoed als van 't verstand. Hij kon getuigen, wonderteeder, van 't reinst, van 't innigst zielsgeluk: *Het engel brakt de wurhaid weder, die evankelie is terug!*"

De tijd vervliegt, de jaren klimmen; m'n levensondervinding groeit. Als rook verdwenen hersenschimmen, uit jeugdverbeelding voortgevloeid. Maar boven alle hoopverwachting bleek mij de „wurhaid” ècht en wáár: wie lessching zoekt voor zielsversmaching, geen laafnisbron zóó rein en klaar!

'k Heb sedert velen hooren preken in onberispelijke taal; 'k heb redevoerders hooren spreken met wonderbare woordenpraal. Die allen spraken veel „gekleeder”, maar nimmer èchter dan mijn kruk: „*Het engel brakt de wurhaid weder, die evankelie is terug!*”

Wil hierop niet de meening gronden, dat ik op redevoerders smaal; 'k hoor bij het Heilig Woord-verkonden graag eed'le, koninklijke taal. Men kleedt de Goddelijke Waarheid niet licht in een te mooi gewaad; maar veelal woont bij eenvoud klaarheid, wijl vaak gebroken taal niet schaadt.

Geloofsgetuig'nis komt van binnen, komt uit het hart, niet uit het hoofd. Het hart kan and're harten winnen, waar het verstand vaak vrucht'loos slooft. Ontplooï, geloofsboom, steeds u breeder! Ik juich, wijl 'k van uw vruchten pluk: „*Het engel brakt de wurhaid weder, die evankelie is terug!*”

FRANK I. KOOYMAN.

De Bijbel.

Ik ben verbljfd dat de Bijbel zoo zorgvuldig bewaard is geworden, alhoewel in de verschillende vertalingen dwalingen zijn ingeslopen. In de vertaling van den Profeet Joseph Smith en in sommige hoofdstukken van het Boek van Mormon bemerken wij dat er eenige kleine veranderingen zijn, niet velen, maar toch zijn zij er. En wanneer deze aanhalingen in het Boek van Mormon vergeleken worden met den Bijbel, zal opgemerkt worden dat het Boek van Mormon de tekst zuiverder en meer gemakkelijker te verstaan maakt. De Protestantsche

wereld beschouwd den Bijbel als het eenigste boek, dat haar een fundament voor haar geloof verschaft. Indien gij hare leerstelling en artikelen des geloofs aan een onderzoek onderwerpt, zult gij u er over verwonderen, dat zij aanspraak maken op den Bijbel als fundament voor hun artikelen des geloofs, en deze toch zoo zeer in strijd zijn met de schriften. Toch houden zij vol dat de Bijbel het eenigste boek is, dat hen autoriteit geeft om in de verordeningen van het Evangelie te bedienen. De Heere zeide tot Zijne discipelen, voor Hij hen verliet, dat zij heen zouden gaan in de gansche wereld om het Evangelie aan de menschen te prediken en Protestantsche predikers houden het er voor, dat deze opdracht, welke gegeven werd aan de apostelen, die met den Zaligmaker leefden en Zijne leerstellingen hoorden, aan iedereen gegeven is, die haar leest en als een gebod aan hem gegeven, aanvaardt. De Bijbel bevat het woord van God, maar hij geeft aan niemand autoriteit om te prediken.

President ANTHON H. LUND.

Te laat.

Zij kuste de oude man; zij bedekte hem met kussen en tranen, zij vertelde de omstanders hoe goed hij was.

Maar ik dacht: had zij hem maar iedere drie maanden voor de laatste tien jaren twee van die kussen gegeven; wat zou de teerhartige oude heer door zijne tranen heen geglim'acht hebben, maar nu ontving hij ze zeer ijsig, want hij was dood.

Hij was oud en arm, zij was jong en rijk. Zij bewoonde tien kamers, maar had geen kamer over voor haar vader. Toch had hij ruimte voor haar gemaakt, toen hij maar twee kamers bezat.

De oude heer was niet geleerd. Zij wel en zij was het geworden op zijn kosten. Hij had haar twintig jaren lang gevoed en gekleed, zoowel toen zij thuis was, als toen zij op de hogere burgerschool ging. Daarna verkeerde zij in elite gezelschap en ging een huwelijk aan. Toen werd de taal en kleeding van die oude vader en moeder te alledaagsch.

Zij kuste hem en liet hem in een prachtige kist begraven. Lieve vader zou een kostbaar, marmer monument hebben.

Eene warme, gevoelige kus terwijl men leeft is beter dan koud marnier na den dood.

Geselecteerd.

Wanneer wij verbonden met den Heere hebben gemaakt, moesten wij sterk genoeg zijn, om ze te volbrengen.

President ANTHON H. LUND.

Waar geluk.

Het leven is schoon, mijne vrienden. Waarom zouden wij het door morren verwoesten? Waarom zouden wij ons aangeboren recht op vreugde en blijdschap en bijblijvende vrede in boozen luim verwerpen, na het verkregen te hebben? Vergeet niet dat de allerbeste dingen dicht bij de hand liggen. Ik hoorde eens van een arme knaap, die aan eene zijde geheel verlamd was, zoodat hij het gebruik van rechterarm en hand miste. Toch voldeed hij goed bij de werkzaamheden van eene groote onderneming, den geheelen dag door zingende en fluitende, en toen op zekeren keer een van de werklieden hem vroeg: „Gij zijt altijd gelukkig knaap, hoe komt dit toch?” antwoordde hij, terwijl de glimlach van zijn gelaat verdween: „Ik moet gelukkig zijn, wist gij dit niet?” en hij vervolgde: „Ik heb te zingen en te fluiten om te vergeten.”

Broedermin.

Toon zacht u, waar uw broeder dwaalt;
Blijft, waar ge een struik'ling ziet,
Hij, ook als in zijn plicht hij faalt,
Uw naaste, uw broeder niet?

Één erfgoed is met u zijn deel,
Één Vader nam U aan,
Dat dan uw trouw zijn trouwbreuk heel
En weêr hem vast doe staan.

Vergeet het nimmer, dat alleen
Genade u krachten geeft,
Opdat gij, met uw broeder één,
In waarheid Gode leeft.

Overleden.

Te Rotterdam overleed op bijna 19-jarigen leeftijd Broeder Willem Evert Walpot. Hij werd geboren 17 September 1899, op 3 November 1908 gedoopt door Ouderling John Eggen en op 8 November d.n.v. bevestigd door Ouderling S. Z. Cannon.

INHOUD:

Leeringen van Joseph Smith Blz. 233	Smarten van Satan Blz. 245
Halfjaarlijksche Confe- rentie te Luik (België) „ 239	Rijmpreekjes „ 246
Een groot man (Brigham Young) „ 240	De Bijbel „ 246
De behoefte aan een Zaligmaker „ 241	Te laat „ 247
	Waar geluk „ 248
	Broedermin „ 248
	Overleden „ 248

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.

Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 3.—, Buitenland f 4.—.

Afzonderlijke nummers 15 cent.